

**Raport de evaluare nr. 33 din 30 aprilie 2026
cu privire la Stanislav ODAJIU, procuror delegat în cadrul Procuraturii Anticorupție,
subiect al evaluării în temeiul Legii nr. 252/2023**

Completul de evaluare A („Completul”) al Comisiei de evaluare a procurorilor („Comisia”), instituită prin Legea nr. 252/2023 privind evaluarea externă a judecătorilor și procurorilor și modificarea unor acte normative („Legea nr. 252/2023”), exercitându-și atribuțiile prevăzute de aceeași Lege, a deliberat la data de 21 aprilie 2026 și a aprobat prezentul raport la data de 30 aprilie 2026.

Membrii care au participat la aprobarea raportului de evaluare sunt:

Christopher LEHMANN – președinte al Completului

Nadejda HRIPTIEVSCHI

Saskia de VRIES

În baza activității de acumulare și cercetare a informațiilor, precum și a deliberărilor ulterioare, Completul A a întocmit următorul raport de evaluare.

I. Introducere

1. Prezentul raport îl vizează pe subiectul evaluării Stanislav ODAJIU, procuror delegat în cadrul Procuraturii Anticorupție.
2. Completul a evaluat subiectul evaluării („subiectul”) în conformitate cu procedura și criteriile reglementate de Legea nr. 252/2023, precum și cu Regulamentul de organizare și funcționare al Comisiei de evaluare a procurorilor („Regulamentul Comisiei”), aprobat de Comisie în temeiul art. 5 alin. (4) din Legea nr. 252/2023.
3. Completul a conchis, în unanimitate, că Stanislav ODAJIU corespunde criteriilor de integritate etică și financiară prevăzute de Legea nr. 252/2023.

II. Subiectul evaluării

4. Stanislav ODAJIU a fost numit pe 29 octombrie 2018 în funcția de procuror în Procuratura Rezina. Între 21 februarie 2022 și 20 februarie 2024, 26 februarie 2024 și 25 februarie 2025, 10 martie 2025 și 9 martie 2026, precum și începând cu 17 martie 2026, subiectul a fost delegat în cadrul Procuraturii Anticorupție.

III. Criteriile de evaluare

5. În temeiul art. 11 alin. (1) din Legea nr. 252/2023, Comisia evaluează integritatea etică și financiară a subiectului.
6. Art. 11 alin. (2) din Legea nr. 252/2023 prevede că se consideră că subiectul nu corespunde cerințelor de integritate etică dacă Comisia a stabilit că:
  - a) în ultimii 5 ani, subiectul a încălcat grav regulile de etică și conduită profesională a judecătorilor sau, după caz, a procurorilor, precum și dacă subiectul a avut un comportament arbitrar sau a emis acte arbitrare, în ultimii 10 ani, contrare normelor imperative ale legii, iar Curtea Europeană a Drepturilor Omului stabilise, anterior adoptării actului, că o decizie similară a fost contrară Convenției Europene a Drepturilor Omului.
  - b) în ultimii 10 ani, subiectul a admis în activitatea sa incompatibilități și conflicte de interese care afectează funcția deținută.
7. Art. 11 alin. (3) din Legea nr. 252/2023 prevede că se consideră că subiectul nu corespunde criteriului de integritate financiară dacă Comisia are dubii serioase determinate de faptul că:
  - a) diferența dintre avere, cheltuieli și venituri, pentru ultimii 12 ani, depășește 20 de salarii medii pe economie, în cuantumul stabilit de către Guvern pentru anul 2023.
  - b) în ultimii 10 ani, a admis iregularități fiscale în urma cărora suma impozitului neplătit a depășit, în total, 5 salarii medii pe economie, în cuantumul stabilit de către Guvern pentru anul 2023.
8. Salariul mediu pe economie pentru anul 2023 a fost de 11.700 MDL¹. Astfel, pragul de 20 de salarii medii pe economie este de 234.000 MDL, iar pragul de cinci salarii medii pe economie este de 58.500 MDL.
9. Art. 11 alin. (4) din Legea nr. 252/2023 permite Comisiei să verifice, în cadrul evaluării integrității financiare a subiectului, plata impozitelor, respectarea regimului juridic de declarare a averii și intereselor personale, precum și sursele de proveniență a averii subiectului.
10. Art. 11 alin. (5) din Legea nr. 252/2023 prevede că, la aprecierea corespunderii cu criteriile prevăzute la alin. (3) din prezentul articol, Comisia ia în considerare inclusiv averea, cheltuielile și veniturile persoanelor apropiate, astfel cum acestea sunt definite în Legea nr. 133/2016 privind declararea averii și a intereselor personale, precum și ale persoanelor indicate la art. 33 alin. (4) și (5) din Legea nr. 132/2016 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate.

---

¹ Hotărârea Guvernului nr. 936/2022 privind aprobarea cuantumului salariului mediu lunar pe economie, prognozat pentru anul 2023.

11. Art. 11 alin. (6) din Legea nr. 252/2023 prevede că, la aprecierea corespunderii cu criteriile prevăzute la art. 11 alin. (2) și (3), se ține cont de prevederile legale existente la momentul săvârșirii faptelor respective. Actele sau constatările altor entități cu competențe în domeniile respective nu au valoare prestabilită pentru Comisie. Constatările din hotărârile judecătorești irevocabile se iau în considerare în mod obligatoriu de către Comisie, cu excepția hotărârilor pe care Comisia le consideră arbitrare sau vădit nerezonabile. Comisia se poate pronunța doar asupra încălcărilor regulilor de etică și conduită profesională, fără a se pronunța asupra legalității hotărârilor respective.
12. În aplicarea art. 11 alin. (3) din Legea nr. 252/2023, Comisia nu poate aplica termenul „dubii serioase” fără a lua în considerare expresia însoțitoare „determinată de faptul că”. Această expresie sugerează că Comisia trebuie să identifice ca „fapt” că a avut loc conduita specificată.
13. Referitor la standardul „dubiilor serioase” în contextul exercițiului de vetting, Curtea Constituțională a menționat, cu referire la hotărârile sale anterioare, că definirea standardelor de probă implică inevitabil utilizarea unor texte flexibile. De asemenea, Curtea a relevat că Consiliul Superior al Procurorilor poate decide nepromovarea evaluării doar dacă raportul examinat conține „dovezile care confirmă” că subiectul evaluat nu corespunde unuia sau mai multor criterii de integritate. Textul „confirmă” sugerează o certitudine cu privire la neîntrunirea de către subiect a criteriilor legale. Astfel, comparând expresia „dubii serioase” cu textul „dovezile care confirmă”, Curtea a considerat că primul implică mai curând o probabilitate ridicată, fără a se ridica la nivelul certitudinii (Hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 16 ianuarie 2025, §§ 99, 101).
14. Comisia reține că Comisia de la Veneția a subliniat faptul că, într-un „sistem de control prealabil al integrității, decizia de a nu recruta un candidat poate fi justificată în cazul unei simple îndoieli, pe baza unei evaluări a riscurilor. Totuși, decizia de a evalua negativ titularul unei funcții actuale trebuie legată de un indiciu de ilegalitate, cum ar fi averea inexplicabilă, chiar dacă nu se poate dovedi dincolo de orice îndoială că această avere provine din surse ilegale” (Opinia nr. 1064/2021 din 20 iunie 2022, CDL-AD(2022)011-e, pct. 10; Opinia comună din 14 martie 2023, CDL-AD(2023)005, pct. 69).
15. Inversarea sarcinii probei către subiect, odată ce organul de evaluare a identificat probleme de integritate, a fost considerată acceptabilă de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului („CtEDO”), chiar și în cazul evaluării judecătorilor în funcție, care își pot pierde funcția sau pot fi sancționați ca urmare a evaluării. În cauza Xhoxhaj c. Albaniei, nr. 15227/19, 31 mai 2021, § 352, Curtea a notat că „nu este în sine arbitrar, în sensul laturii ‘civile’ a articolului 6 § 1 din Convenție, ca sarcina probei să treacă către reclamant în cadrul procedurii de verificare a integrității, după ce CIC (Comisia Independentă de Calificare) a făcut publice concluziile preliminare rezultate în urma anchetei și a oferit acces la probele din dosar” (confirmat pentru evaluarea procurorilor în cauza Sevdari c. Albaniei, nr. 40662/19, 13 decembrie 2022, § 130).

16. Odată ce Comisia constată existența unor dubii justificate, bazate pe fapte concrete care ar putea duce la nepromovarea evaluării, subiectului i se va oferi posibilitatea de a se opune acestor constatări și de a prezenta argumente în apărarea sa, conform art. 16 alin. (1) din Legea nr. 252/2023. Punând în balanță toate probele și informațiile acumulate pe parcursul procedurii, Comisia va emite o soluție.

IV. Procedura de evaluare

17. Stanislav ODAJIU a fost inclus pe lista subiecților remisă în adresa Comisiei de către Consiliul Superior al Procurorilor („CSP”) la data de 23 mai 2024, în vederea evaluării, în conformitate cu art. 12 alin. (1) din Legea nr. 252/2023.
18. Subiectul a fost evaluat în temeiul dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. e) și (3) din Legea nr. 252/2023.
19. La data de 24 mai 2024, Comisia a notificat subiectul cu privire la inițierea procedurii de evaluare și i-a solicitat completarea și transmiterea declarației de avere și interese personale pentru ultimii cinci ani („declarația pentru ultimii cinci ani”), care include lista persoanelor apropiate ce activează în sistemul judiciar, al procuraturii sau în serviciul public, precum și a unui chestionar privind integritatea etică, în termen de 20 de zile, conform art. 25 alin. (3) din Regulamentul Comisiei, în concordanță cu art. 12 alin. (4) din Legea nr. 252/2023. Subiectul a transmis declarația pentru ultimii cinci ani și chestionarul privind integritatea etică, completate, în interiorul termenului stabilit, la 11 iunie 2024.
20. Conform art. 15 alin. (2) din Legea nr. 252/2023 și art. 17 din Regulamentul Comisiei, prezentul dosar de evaluare a fost repartizat în mod aleatoriu Completului A.
21. La data de 16 august 2024, Comisia l-a informat pe subiect prin e-mail că dosarul său de evaluare a fost repartizat în mod aleatoriu Completului A, compus din următorii membri: Christopher LEHMANN (președinte al Completului), Nadejda HRIPTIEVSCHI și Saskia de VRIES. Subiectul a fost informat că poate solicita, în scris și în cel mai scurt timp posibil, recuzarea membrilor de la evaluarea sa.
22. Deoarece legea stabilește perioade de evaluare diferite pentru criteriile de integritate etică și financiară menționate anterior, Completul a evaluat conformitatea cu aceste criterii pentru ultimii 5, 10 și, respectiv, 12 ani. Având în vedere disponibilitatea declarațiilor fiscale și a declarațiilor de avere și interese personale la sfârșit de an, evaluarea criteriilor financiare a inclus perioadele 2012–2023 (*avere nejustificată*) și 2014–2023 (*iregularități fiscale*). Perioada de evaluare pentru criteriul de integritate etică acoperă ultimii 5 sau 10 ani, calculați conform art. 24 alin. (3) lit. b) din Regulamentul Comisiei.
23. În ultimii 12 ani ai perioadei de evaluare, subiectului îi revenea obligația să depună declarații atât în temeiul Legii nr. 133/2016 privind declararea averii și a intereselor personale („Legea nr. 133/2016”), cât și în temeiul Legii nr. 1264/2002 privind declararea și controlul veniturilor și proprietății persoanelor cu funcții de demnitate publică,

judcătorilor, procurorilor, funcționarilor publici și unor persoane cu funcții de conducere („Legea nr. 1264/2002”).

24. În cadrul evaluării integrității etice și financiare a subiectului, Comisia a obținut informații din numeroase surse. Aceste surse au inclus, în general, Procuratura Generală („PG”), procuraturile specializate, Consiliul Superior al Procurorilor („CSP”), Autoritatea Națională de Integritate („ANI”), Centrul Național Anticorupție („CNA”), Serviciul Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor („SPCSB”), Ministerul Afacerilor Interne („MAI”), Serviciul Vamal („SV”), Serviciul Fiscal de Stat („SFS”), Inspectoratul General al Poliției de Frontieră („IGPF”), Casa Națională de Asigurări Sociale („CNAS”), Agenția Servicii Publice („ASP”), Agentul Guvernamental din cadrul Ministerului Justiției, bănci, instituții financiare etc. De asemenea, au fost solicitate și, acolo unde a fost cazul obținute, informații de la alte entități publice și private, precum și din surse deschise, cum ar fi rețelele sociale și rapoartele de jurnalism de investigație. La fel, Comisia a recepționat o plângere de la un membru al societății civile. Toate informațiile primite au fost atent verificate din punct de vedere al exactității și relevanței.
25. În măsura în care în declarația pentru ultimii cinci ani a și în chestionarul privind integritatea etică ale subiectului, precum și în informațiile acumulate, au fost identificate chestiuni care prezentau neclarități, acestea au fost abordate prin întrebările scrise adresate subiectului.
26. La data de 2 martie 2026, Completul a solicitat subiectului să prezinte informații suplimentare până pe 16 martie 2026, în vederea clarificării anumitor aspecte („prima rundă de întrebări”). Subiectul a furnizat răspunsurile și documentele justificative în termenul stabilit – la 16 martie 2026. Pe 31 martie 2026, Completul i-a solicitat subiectului să furnizeze informații suplimentare până la 7 aprilie 2026 pentru a clarifica anumite aspecte („a doua rundă de întrebări”). Subiectul a prezentat răspunsurile și documentele justificative în termenul stabilit – pe 7 aprilie 2026.
27. La 9 aprilie 2026, Completul l-a informat pe subiect că a identificat anumite aspecte care au generat dubii privind corespunderea cu criteriile de integritate și l-a invitat să participe la o ședință de audiere la data de 21 aprilie 2026, în conformitate cu art. 16 alin. (2) din Legea nr. 252/2023. Subiectul a fost informat despre drepturile sale prevăzute la art. 16 alin. (5) din Legea nr. 252/2023, inclusiv dreptul de a solicita acces la materialele evaluării.
28. Pe 11 aprilie 2026, subiectul a cerut ca audierea să se desfășoare în ședință închisă. În ceea ce privește primul aspect care a fost propus spre discuție în cadrul audierii, subiectul a susținut că acesta se referă la viața privată a mai multor persoane care nu sunt persoane publice, cuprinzând circumstanțe care nu au fost niciodată examinate în public, pe care persoanele vizate au așteptarea legitimă să le fie protejate. În ceea ce privește al doilea aspect, subiectul a menționat proceduri judiciare pendinte. La 14 aprilie 2026, Completul a examinat cererea și a decis în unanimitate să o admită.

29. În urma solicitării subiectului, la 15 aprilie 2025, acestuia i s-a acordat acces la materialele evaluării conform art. 16 alin. (5) lit. c) din Legea nr. 252/2023.
30. Pe 21 aprilie 2026, subiectul a participat la audierea în ședință închisă în fața Completului.
31. În cadrul audierii, subiectul a reafirmat exactitatea răspunsurilor sale din declarația pentru ultimii cinci ani și din chestionarul privind integritatea etică și a declarat că nu are corectări sau completări la răspunsurile furnizate anterior la solicitările de informații ale Completului.

V. Analiza

32. În această secțiune sunt prezentate faptele relevante și temeiurile care au stat la baza concluziei Completului.
33. Pe baza informațiilor colectate, Completul a analizat și, acolo unde a fost necesar, a solicitat subiectului clarificări suplimentare cu privire la următoarele aspecte:

1. Măsurile întreprinse în urma plângerii depuse de A:

- a. *Posibila omisiune de a porni urmărirea penală în temeiul articolului 173 din Codul penal (hărțuire sexuală);*
- b. *Omisiunea de a examina în timp util cauza contravențională.*

2. Instrumentarea cauzei penale în care inculpatul a fost condamnat în condițiile unui acord de recunoaștere a vinovăției, dar nu a fost cerută aplicarea confiscării extinse.

Aspecte care au generat anumite dubii pe parcursul evaluării, dar care fie au fost atenuate, fie nu conduc la nepromovare în condițiile Legii nr. 252/2023:

Aspectul 1. Măsurile întreprinse în urma plângerii depuse de A:

a. Posibila omisiune de a porni urmărirea penală în temeiul articolului 173 din Codul penal (hărțuire sexuală)

34. Conform informațiilor de care dispune Completul, la data de 20 iulie 2020, o femeie („A”) a sunat la numărul de urgență 112, susținând că a fost agresată fizic de un bărbat („B”). La data de 24 iulie 2020, aceasta a efectuat un al doilea apel la numărul de urgență, reclamând că B i-ar fi cauzat pagube materiale.
35. Aceste evenimente, care au stat ulterior la baza unui proces penal înregistrat, au avut loc în contextul unei relații de afaceri între A și B. Conform declarațiilor făcute de A, aceasta a convenit să închirieze de la B un spațiu comercial pentru a deschide o cafenea. Spațiul necesita lucrări de reparații, costul acestora urmând să fie suportat de A, iar lucrările menționate au durat aproximativ cinci luni.

36. În acest context, la 20 iulie 2020, între A și B s-a iscat o ceartă, în timpul căreia B a agresat-o fizic pe A în prezența mai multor martori. Conform ordonanței emise de subiect pe 2 septembrie 2020 (analizată mai jos), „[B] s-a întors spre [A] și i-a spus: «Târfo», în timp ce a apucat-o de gât cu mâna și a îmbrâncit-o în perete. Speriată, ea l-a întrebat ce face, moment în care el a lovit-o în regiunea capului, iar ea s-a lovit cu capul de perete. Apoi a împins-o într-un scaun, în timp ce o înjura. Ea a încercat apoi să părăsească încăperea, moment în care [B] a apucat-o din nou de gât și a împins-o de perete.”
37. Agresiunea fizică descrisă mai sus este confirmată de probele medico-legale. Conform constatărilor din raportul întocmit la 22 iulie 2020 de Centrul de Medicină Legală, A prezenta „echimoză masivă pe fesa stângă, echimoze pe față, torace, spate și membrele inferioare, care au putut fi provocate ca rezultat al acțiunii traumatice cu obiect contondent dur.”
38. Pe lângă agresiunea fizică, A a raportat cazuri de comportament inadecvat de natură sexuală care au avut loc în perioada în care se desfășurau lucrările de reparații. Ea a declarat că B a manifestat de mai multe ori un comportament inadecvat față de ea, inclusiv încercări de a-i atinge părțile intime în prezența mai multor martori, inclusiv a doi minori, însoțite de comentarii lascive despre aspectul ei fizic și viața privată. Cu o altă ocazie, când cei doi erau singuri, el a încercat să o atingă și să o îmbrățișeze în ciuda protestelor ei.
39. Aceste acuzații sunt parțial confirmate de declarațiile martorilor. Cel puțin un martor audiat de poliție a declarat că l-a observat pe B încercând să o atingă în mod indecent pe A. Când martorul a întrebat-o pe A de ce tolerează un astfel de comportament, ea ar fi răspuns că a investit resurse financiare semnificative în afacere și nu-și putea permite să piardă acea investiție.
40. Completul constată că A a fost audiată de un ofițer de poliție la 24 iulie 2020 și, ulterior, la 17 august 2020, de un ofițer de urmărire penală. În timpul ambelor audieri, ea a furnizat relatări detaliate privind incidentele descrise mai sus, atât agresiunea fizică din 20 iulie 2020, cât și cazurile anterioare de comportament de natură sexuală.
41. Conform procesului-verbal de audiere a victimei din 24 iulie 2020, se pare că A s-a plâns de următoarele trei acțiuni ale lui B: a) hărțuire sexuală; b) cauzarea de prejudicii materiale prin fraudă; și c) agresiune fizică.
42. Procedura penală a fost înregistrată la 3 august 2020 de către Inspectoratul de Poliție Rezina pe baza unui proces-verbal întocmit la aceeași dată de un ofițer de poliție cu privire la presupusele acțiuni ilegale comise de B și detaliate în audierea din 24 iulie 2020.
43. Procesul-verbal de audiere a victimei întocmit de poliție la 17 august 2020 conține următoarea declarație făcută de A: „În timp ce se efectuau lucrările de reparații, când eram prezentă la fața locului și venea [B], ultimul își permitea să discute cu mine într-un mod vulgar, încerca să-mi atingă corpul în zona pieptului și a feselor, ceea ce m-a indignat, iar eu am raportat acest lucru soției sale, [F]. Menționez că [B] nu m-a șantajat,

nu m-a constrâns și nu m-a amenințat să am relații sexuale cu el, motiv pentru care nu doresc să depun nicio plângere împotriva lui. Nu am avut relații intime cu [B], dar uneori el își permitea să facă aluzii sau să spună că nu e rău dacă o soția își înșală ocazional soțul.”

44. La 2 septembrie 2020, subiectul a emis o ordonanță prin care a refuzat începerea urmăririi penale și a dispus clasarea procesului penal. Subiectul a motivat că: (1) presupusele avansuri sexuale nu au fost însoțite de amenințare, constrângere sau șantaj; (2) presupusul prejudiciu material constituia un litigiu de drept civil izvorât dintr-un contract civil; și (3) agresiunea fizică nu a atins pragul de gravitate al unei infracțiuni penale.
45. În ordonanța sa, subiectul s-a bazat pe textul art. 173 din Codul penal, în vigoare la momentul respectiv, conform căruia amenințarea, constrângerea sau șantajul constituiau elemente definitorii ale infracțiunii de hărțuire sexuală². Făcând referire la jurisprudența Curții Supreme de Justiție, subiectul a concluzionat că avansurile sexuale, oricât de repetate sau deranjante, nu atrag răspundere penală în absența unor astfel de elemente.
46. A a contestat ordonanța subiectului. Refuzul de a începe urmărirea penală a fost confirmat la 1 februarie 2021 de procurorul ierarhic superior și, ulterior, la 7 iunie 2021 de către Judecătoria Orhei. Încheierea instanței consemnează de asemenea declarația subiectului conform căreia la acea etapă nu a fost aplicată o sancțiune contravențională deoarece ordonanța sa de a nu porni urmărirea penală fusese contestată, dar o astfel de sancțiune va fi aplicată dacă refuzul său va fi confirmat (această observație a instanței devine relevantă mai jos, când Completul discută modul în care subiectul a gestionat cauza contravențională).
47. Completul observă, totuși, că materialele disponibile la momentul adoptării de către subiect a deciziei de a nu începe urmărirea penală includeau: (1) declarații detaliate ale lui A care descriau contact fizic nedorit repetat și comportament cu conotații sexuale; (2) mărturii ale martorilor care confirmau încercările lui B de a o atinge în mod indecent pe A; și (3) contextul factual mai larg în care A a indicat că a continuat să tolereze un astfel de comportament din cauza investiției sale financiare în relația de afaceri.
48. Având în vedere aceste elemente, Completul a avut îndoieli cu privire la faptul dacă evaluarea făcută de subiect la etapa premergătoare s-a încadrat în limitele unei caracterizări juridice preliminare a faptelor sau dacă aceasta a echivalat, în esență, cu o excludere definitivă a aplicabilității art. 173 Cod penal în circumstanțe în care materialele disponibile puteau susține mai mult de o singură interpretare rezonabilă. În special, Completul a considerat că elementele unei încălcări a art. 173 par să fi fost îndeplinite în acest caz, și anume, a existat o „manifestare a unui comportament fizic, verbal sau nonverbal” din partea lui B; acest comportament „a lezat demnitatea [victimei] [și] a creat

---

² Art. 173 din Codul penal (în vigoare în iulie 2020) conține următoarea formulare: „Hărțuirea sexuală, adică manifestarea unui comportament fizic, verbal sau nonverbal, care lezează demnitatea persoanei ori creează o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă, umilitoare, discriminatorie sau insultătoare cu scopul de a determina o persoană la raporturi sexuale ori la alte acțiuni cu caracter sexual nedorite, săvârșite prin amenințare, constrângere, șantaj”.

o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă, umilitoare, discriminatorie sau insultătoare”; acest comportament pare să fi avut „scopul de a determina o persoană la raporturi sexuale ori la alte acțiuni cu caracter sexual nedorite” (de exemplu, potrivit victimei, agresorul „îi vorbea într-un mod vulgar și încerca să o atingă pe piept și pe fese... , uneori făcea remarci sugestive sau sugera că nu era greșit ca o soție să aibă ocazional o aventură”); iar acțiunile menționate au avut loc într-un context de amenințare și constrângere, și anume pierderea de către A a mijloacelor financiare pe care le investise în renovare. Combinația dintre comportamentul nedorit de natură sexuală repetat, declarațiile martorilor care confirmă acest comportament și contextul faptic descris mai sus impune mai degrabă o abordare prudentă la etapa de decizie dacă se pornește urmărirea penală decât o constatare definitivă de către subiect că elementele constitutive ale infracțiunii nu sunt întrunite. Aceste dubii au fost aduse la cunoștința subiectului printr-o comunicare scrisă și discutate în cadrul audierii.

49. În timpul audierii, persoana în cauză a oferit explicații suplimentare cu privire la decizia sa de a nu începe urmărirea penală privind presupusa infracțiune de hărțuire sexuală. El a recunoscut că nu a audiat-o personal pe A și că decizia sa s-a bazat pe materialele prezentate de poliție. Subiectul a mai subliniat că procesul-verbal de audiere a victimei din 17 august 2020 a consemnat declarația explicită a lui A că aceasta nu dorește să depună o plângere cu privire la presupusa hărțuire sexuală. Subiectul nu a verificat dacă A a fost informată de ofițerul care a audiat-o despre faptul că alegațiile sale privind hărțuirea sexuală nu vor fi investigate în lipsa unei plângeri prelabile formale depuse de ea în conformitate cu prevederile Codului de procedură penală.
50. Subiectul s-a bazat pe art. 276 alin. (1) din Codul de procedură penală, în vigoare la momentul respectiv, care prevedea că urmărirea penală în privința anumitor infracțiuni, inclusiv hărțuirea sexuală, poate fi pornită numai în baza plângerii prelabile depuse de victimă. El a susținut că, în lipsa unei astfel de plângeri, pornirea urmăririi penale ar fi fost contrară legii și ar fi putut expune procuratura la acuzații de lipsă de obiectivitate sau de influență nejustificată asupra victimei.
51. În același timp, Completul constată că, în cadrul audierii din 24 iulie 2020, A a descris atât agresiunea fizică, cât și comportamentul de natură sexuală. Materialele aflate la dispoziția Completului nu clarifică motivele declarației ulterioare din 17 august 2020, în care A a indicat că nu dorește să depună plângere cu privire la hărțuirea sexuală. Când a fost întrebat în cadrul audierii dacă a luat în considerare posibilitatea ca A să fi fost descurajată să insiste cu astfel de acuzații, sau dacă a luat măsuri pentru a clarifica poziția victimei, subiectul a declarat că nu a contactat-o și nu a considerat oportun să o facă, pentru a evita orice aparență de influențare a victimei.
52. Completul consideră că decizia subiectului trebuie evaluată în lumina cadrului procedural care reglementează pornirea urmăririi penale. În temeiul art. 28 alin. (1) și art. 274 alin. (1) din Codul de procedură penală, procurorul are obligația, la primirea informațiilor care indică posibila săvârșire a unei infracțiuni, să stabilească dacă materialele disponibile dezvăluie elemente capabile să dea naștere unei bănuieli rezonabile și, în cazul în care acest prag este atins, să pornească urmărirea penală.

53. În acest context, obligația de a asigura o cercetare sub toate aspectele, obiectivă și completă a circumstanțelor, astfel cum este prevăzută la art. 19 alin. (3) din Codul de procedură penală, se realizează în primul rând prin inițierea și desfășurarea urmăririi penale.
54. Completul constată că art. 276 alin. (1) din Codul de procedură penală nu anulează obligația prevăzută la art. 19 alin. (3) din Codul de procedură penală, ci delimitează cadrul juridic în care această obligație este exercitată în etapa de luare a deciziei privind începerea urmăririi penale. Procurorul rămâne obligat să evalueze materialul disponibil într-o manieră completă și obiectivă. Cu toate acestea, absența plângerii prelabile poate, din punct de vedere juridic, să împiedice pornirea urmăririi penale.
55. Cu toate acestea, Completul consideră că subiectul era obligat să evalueze dacă acuzațiile de fapt și materialul probatoriu dezvăluiau elemente capabile să fundamenteze o suspiciune rezonabilă de săvârșire a infracțiunii prevăzute la art. 173 din Codul penal. Deși această evaluare implică în mod necesar o caracterizare juridică preliminară a faptelor, ea nu presupune excluderea definitivă a aplicabilității unei dispoziții penale în circumstanțe în care materialele disponibile permit mai mult de o singură interpretare rezonabilă și ar necesita clarificări suplimentare în cadrul unui proces de anchetă.
56. Succesiunea evenimentelor reflectată în dosarul cauzei (apelurile inițiale la urgență, declarația detaliată din 24 iulie 2020 referitoare atât la violență fizică, cât și la comportament de natură sexuală, urmată de declarația ulterioară din 17 august 2020 în care victima susține că nu va depune plângere) dezvăluie elemente de inconsistență factuală care justificau o evaluare atentă. Deși cadrul procedural aplicabil condiționa începerea urmăririi penale de existența unei plângeri prelabile, aceste circumstanțe puteau ridica întrebări legitime cu privire la faptul dacă poziția victimei fusese pe deplin clarificată în etapa relevantă.
57. În acest context, Completul consideră că o abordare mai proactivă din partea procurorului, care să includă, cel puțin, solicitarea de clarificări cu privire la poziția lui A în lumina schimbării aparente dintre declarațiile sale, ar fi fost în concordanță cu rolul procurorului de a asigura o evaluare eficientă a informațiilor disponibile înainte de a decide cu privire la începerea urmăririi penale. Completul nu acceptă ideea că orice formă de contact cu victima în scopul clarificării poziției acesteia ar fi fost, în sine, incompatibilă cu cerința de obiectivitate, cu condiția ca astfel de demersuri să se limiteze la stabilirea intenției procedurale a victimei și să nu echivaleze cu influențarea deciziei acesteia.
58. În același timp, Completul ține seama de faptul că, în conformitate cu cadrul juridic aplicabil la momentul respectiv, începerea urmăririi penale pentru infracțiunea de hărțuire sexuală era condiționată formal de depunerea unei plângeri prelabile de către victimă și că, în timpul audierii la poliție în data de 17 august 2020, A a indicat în mod expres că nu dorește să depună o plângere privind hărțuirea sexuală.

59. În aceste circumstanțe, deși din perspectiva rigurozității ar fi fost potrivită o abordare mai minuțioasă, decizia subiectului de a trata lipsa plângerii prealabile ca fiind determinantă este conformă cu dispozițiile art. 276 din Codul de procedură penală în vigoare la acea dată. Prin urmare, Completul face distincția între o interpretare restrictivă a rolului procurorului și o interpretare care ar echivala cu o ignorare clară a condițiilor legale aplicabile pentru începerea urmăririi penale, acest din urmă prag nefiind atins în cazul de față.
60. În același timp, Completul constată că, în ordonanța sa din 2 septembrie 2020 prin care a decis să nu pornească urmărirea penală, subiectul nu a făcut referire la art. 276 din Codul de procedură penală, ci a concluzionat pur și simplu că acțiunile lui B „nu conțineau elementele infracțiunii prevăzute la art. 173 din Codul penal”. Ordonanțele din 7 iunie 2021 și 18 noiembrie 2021, emise de subiect în cadrul cauzei contravenționale și discutate în *Secțiunea b* de mai jos, conțin concluzii similare, și anume că nu a fost comisă o infracțiune prevăzută de art. 173 din Codul penal. Completul este de părere că subiectul nu putea face o astfel de evaluare definitivă în condițiile în care a refuzat să înceapă urmărirea penală cu privire la presupusele acțiuni de natură sexuală ale lui B. Aceste explicații inconsecvente ale aceluiași act de procedură denotă o atitudine mai degrabă superficială a subiectului în îndeplinirea îndatoririlor sale profesionale.
61. Art. 173 din Codul penal și art. 276 din Codul de procedură penală au fost modificate la 9 ianuarie 2023. Versiunea modificată a art. 173 din Codul penal³ a înlocuit acțiunile adiacente anterioare de „amenințare, constrângere, șantaj” cu formula mai largă „profitând de starea de dependență a victimei sau prin amenințare”, reducând astfel dificultățile probatorii create de formularea anterioară. Modificarea adusă art. 276 din Codul de procedură penală a eliminat hărțuirea sexuală din categoria infracțiunilor în cazul cărora urmărirea penală se pornește numai în baza plângerii prealabile a victimei.
62. În consecință, în cazul în care faptele susceptibile de a fundamenta o bănuială rezonabilă de hărțuire sexuală sunt aduse la cunoștința organelor de drept sau a procurorilor, începerea urmăririi penale nu mai depinde de existența plângerii prealabile a victimei. Aceste evoluții confirmă faptul că, la momentul relevant, cadrul juridic impunea constrângeri asupra activității procurorilor, aspecte care sunt relevante pentru evaluarea marjei de apreciere de care dispune subiectul.
63. Completul trebuie să aprecieze dacă conduita subiectului în legătură cu aspectul ce ține de presupusa hărțuire sexuală comisă de B ridică o problemă etică în lumina art. 6.5.1 din Codul de etică al procurorilor (*procurorul trebuie să conștientizeze că cel mai înalt nivel al competențelor profesionale este una din principalele premise pentru un serviciu eficient al procuraturii, precum și pentru încrederea publicului în acest serviciu*) și art. 6.5.2 (*procurorul trebuie să contribuie la perfecționarea abilităților profesionale, să fie*

---

³ Art. 173 din Codul penal (în vigoare din 9 ianuarie 2023) conține următoarea formulare: „Hărțuirea sexuală, adică pretinderea unui act sexual sau a unei alte acțiuni cu caracter sexual prin comportamentul fizic, verbal sau nonverbal, dacă prin aceasta se creează o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă, umilitoare, discriminatorie sau insultătoare pentru victimă, săvârșită profitând de starea de dependență a victimei sau prin amenințare, cu condiția că fapta nu întrunește elementele violului sau ale acțiunilor cu caracter sexual neconsimțite”.

la curent cu legislația, jurisprudența modernă și standardele privind drepturile omului). În acest sens, Completul consideră că înțelegerea limitată de către subiect a rolului său procedural poate fi caracterizată mai degrabă ca o chestiune de performanță profesională și expertiză a procurorului decât ca o încălcare gravă a Codului de etică al procurorilor, întrucât decizia subiectului s-a bazat pe o dispoziție legală identificabilă care reglementează începerea urmăririi penale. În consecință, deși Completul are rezerve cu privire la prestația subiectului și analiza sa profesională a materialelor dosarului raportată la lege, aceste rezerve nu ating nivelul unei „încălări grave” a Codului de etică al procurorilor în sensul art. 11 alin. (2) lit. a) din Legea 252/2023.

64. În acest context, Completul ia în considerare și concluzia Curții Constituționale din Hotărârea nr. 2 din 16 ianuarie 2025, alin. 182–183, și anume că, deși CtEDO a statuat că este în concordanță cu spiritul procesului de evaluare existența unei game mai restrânse de sancțiuni în cazul în care o persoană nu corespunde unuia din criteriile stabilite de legea privind evaluarea (*Xhoxhaj v. Albania*, par. 412), proporționalitatea demiterii din funcție pentru nepromovarea evaluării trebuie evaluată în lumina conduitei pentru care se aplică acea măsură.
65. Completul trebuie, de asemenea, să analizeze acțiunile subiectului pentru a stabili dacă refuzul acestuia de a începe urmărirea penală în privința presupusei infracțiuni de hărțuire sexuală comise de B, precum și argumentarea inconsecventă adusă de subiect în sprijinul deciziei sale constituie acte arbitrare contrare „normelor imperative ale legii și Convenției Europene pentru Drepturile Omului”, așa cum prevede art. 11 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 252/2023. Așa cum este prezentat în detaliu mai jos, în partea b a acestei secțiuni, faptele din acest caz și prejudiciul adus victimei ridică îngrijorări cu privire la posibila încălcare a drepturilor victimei, prevăzute la Articolul 3 al CEDO, și la faptul că acțiunile (și inacțiunile) subiectului au avut drept consecință neîndeplinirea de către stat a obligației de a proteja aceste drepturi, obligații care au fost formulate de CtEDO în mod temeinic și clar, a se vedea, de exemplu, *I.G. v. Republica Moldova*⁴.
66. Analizând omisiunea subiectului de a începe urmărirea penală în cazul discutat, Completul concluzionează că acesta a fost, în ultimă instanță, constrâns de limitările conținute la acel moment în art. 276 din Codul de procedură penală. Prin urmare, acesta nu dispunea de libertatea de apreciere juridică necesară pentru a porni urmărirea penală. Completul își exprimă încrederea că subiectul ar fi putut fi mai proactivă în a se asigura că victima înțelege pe deplin complexitatea procedurală a cazului și în a se asigura că aceasta nu a fost intimidată în vreun fel pentru a nu depune plângerea; aceste îngrijorări sunt deosebit de relevante, având în vedere obligația pozitivă a statului de a asigura protecția deplină a drepturilor prevăzute la Articolul 3. În cele din urmă, însă, Completul constată că aceste inacțiuni nu constituie „acte arbitrare” necesare pentru a stabili o încălcare a art. 11 alin. (2) lit. a) din Legea 252/2023. De asemenea, Completul trebuie să țină seama de principiile directe ale CtEDO privind proporționalitatea sancțiunii în exercitarea responsabilităților de evaluare. Prin urmare, Completul concluzionează că subiectul nu a acționat în mod arbitrar în gestionarea dosarului care i-a fost prezentat și nu a emis acte arbitrare, ci s-a bazat pe un act procedural întocmit de un ofițer de poliție,

---

⁴ <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-110904>

care confirma *prima facie* faptul că presupusa victimă nu a dorit să depună o plângere privind hărțuirea sexuală.

67. În consecință, în ceea ce privește aspectul legat de refuzul de a începe urmărirea penală în temeiul art. 173 din Codul penal, Completul constată că subiectul corespunde criteriului de integritate etică.

b. Omisiunea de a examina în timp util cauza contravențională

68. Completul constată că situațiile în care un procuror, în urma examinării materialelor unui dosar, stabilește că presupusa faptă constituie o contravenție sunt reglementate de art. 396 alin. (3) din Codul contravențional. Conform acestei dispoziții, „în cazul refuzului începerii urmăririi penale, încetării urmăririi penale din cauza că fapta constituie o contravenție, procurorul dispune, prin ordonanță motivată, pornirea procesului contravențional și ... examinează cazul.”
69. Subiectul a emis ordonanța privind intentarea procedurii contravenționale în acest caz abia peste nouă luni de la emiterea ordonanței din 2 septembrie 2020 și cu puțin timp înainte de expirarea termenului de prescripție a răspunderii contravenționale. Mai exact, subiectul a emis ordonanța privind intentarea procedurii contravenționale împotriva lui B („cauza contravențională X”) abia la data de 7 iunie 2021, în aceeași zi în care Judecătoria Orhei a confirmat ordonanța subiectului prin care se refuza începerea urmăririi penale. În acea ordonanță, subiectul a calificat că faptele lui B din 20 iulie 2020 întrunesc elementele contravenției prevăzute la art. 78 alin. (2) din Codul contravențional, și anume „vătămarea intenționată ușoară a integrității corporale care a provocat o dereglare de scurtă durată a sănătății sau o pierdere neînsemnată, dar stabilă, a capacității de muncă”. Făcând referire la art. 396 alin. (1) din Codul contravențional, subiectul a dispus ca dosarul să fie transmis spre examinare Inspectoratului de Poliție Rezina.
70. În cadrul audierii, subiectul a explicat că nu a intentat procedura contravențională mai devreme, adică imediat după ce a decis să nu înceapă urmărirea penală, pentru a evita o eventuală dublă incriminare. După cum s-a menționat mai sus, ordonanța subiectului de a refuza începerea urmăririi penale a fost contestată în instanță de către victima A, ceea ce presupune că, dacă ordonanța ar fi fost ulterior anulată, subiectul ar fi fost obligat să pornească urmărirea penală. Prin urmare, subiectul susține că a amânat intentarea procedurii contravenționale până când instanța va fi confirmat decizia sa de a nu începe urmărirea penală. Această explicație oferită de subiect este consemnată și în încheierea judecătorească din 7 iunie 2021. Completul nu își propune să evalueze din punct de vedere juridic acuratețea preocupărilor subiectului privind dubla incriminare, dar observă că subiectul a articulat cel puțin un raționament valabil pentru motivul în virtutea căruia nu a emis ordonanța de intentare a procedurii contravenționale la o dată anterioară.
71. Termenul de prescripție a răspunderii contravenționale este de un an, în conformitate cu art. 30 alin. (2) din Codul contravențional. În cazul de față, faptele imputate lui B au fost săvârșite la 20 iulie 2020, astfel încât termenul de prescripție a expirat la 20 iulie 2021, peste aproximativ o lună și jumătate după intentarea de către subiect a procedurii

contravenționale. În conformitate cu prevederile Codului contravențional⁵, termenul de prescripție nu se suspendă în cazul în care o procedură penală potențial concurentă nu a fost definitiv clasată. Din cauza acestei lacune legislative, subiectului i-a rămas la dispoziție doar aproximativ o lună și jumătate pentru a duce la bun sfârșit procedura contravențională.

72. În explicațiile oferite (R1-Î21 și în cadrul audierii), subiectul a susținut că a întreprins toate măsurile necesare pentru a asigura o examinare obiectivă a cauzei contravenționale X. Cu toate acestea, materialele aflate la dispoziția Completului indică faptul că măsurile procedurale de fond în vederea examinării cauzei au fost întreprinse abia după expirarea termenului de prescripție la 20 iulie 2021.
73. Deși prin ordonanța din 7 iunie 2021 subiectul dispusese, de asemenea, ca dosarul contravențional nou deschis să fie transmis Inspectoratului de Poliție Rezina, din motive care nu sunt pe deplin clarificate, transmiterea efectivă a dosarului respectiv nu a avut loc decât la 23 august 2021, adică după expirarea termenului de prescripție. La data de 23 septembrie 2021, dosarul a fost returnat Procuraturii Rezina, cu referire la competența stabilită în temeiul art. 396 alin. (3) din Codul contravențional.
74. După returnarea dosarului, subiectul l-a citat pe B la 22 octombrie 2021 și din nou la 27 octombrie 2021. Conform explicațiilor subiectului (R1-Î21 și în cadrul audierii), B nu s-a prezentat. Subiectul a afirmat, de asemenea, că a încercat să îl contacteze pe B prin telefon, dar B a solicitat prezența unui traducător autorizat din cauza cunoștințelor sale limitate de limba română.
75. La 18 noiembrie 2021, subiectul a emis o ordonanță de încetare a cauzei contravenționale X. În ordonanță, subiectul constată că vinovăția lui B în săvârșirea contravenției incriminate este demonstrată pe deplin, dar termenul de prescripție pentru tragerea la răspundere contravențională a lui B a expirat și, prin urmare, răspunderea acestuia urmează a fi înlăturată. În consecință, B nu a fost tras la răspundere contravențională pentru acțiunile sale violente îndreptate împotriva lui A. Completul menționează că expirarea termenului de prescripție a avut urmarea directă că, deși subiectul a constatat vinovăția lui B în comiterea contravenției, în privința acestuia nu a putut fi aplicată nicio sancțiune.
76. Cu toate acestea, Completul observă că emiterea tardivă de către subiect a ordonanței de constatare a vinovăției lui B a împiedicat aplicarea acestuia a unei sancțiuni, dar cel puțin i-au permis victimei să ceară despăgubiri civile. O astfel de soluție este în conformitate cu dispozițiile art. 45 din Codul contravențional⁶, care permite victimelor contravenției

---

⁵ Articolul 30 alin. (7) din Codul contravențional prevede o singură circumstanță în care termenul de prescripție este suspendat: „Curgerea termenului de prescripție se suspendă dacă persoana care a săvârșit contravenția se sustrage de la procesul contravențional”.

⁶ Art. 45 alin. (1) din Codul Contravențional: ” Persoana al cărei drept sau interes legitim a fost lezat prin contravenție îl poate apăra prin acțiune civilă depusă conform legislației procedurale civile. Această persoană are în special dreptul la repararea prejudiciului patrimonial și a celui nepatrimonial cauzate prin contravenție. Prezentul alineat se aplică în egală măsură și în cazul în care [...] se consideră că făptuitorul nu a fost supus răspunderii contravenționale.”

să ceară remedii de drept civil, inclusiv în situațiile în care răspunderea contravențională a făptuitorului a fost înlăturată.

77. Completul notează, de asemenea, ca element contextual relevant, că în ordonanța din 18 noiembrie 2021, subiectul a concluzionat că vinovăția lui B în comiterea contravenției a fost stabilită în baza probelor acumulate. Această concluzie a fost contestată ulterior de B, dar a fost menținută de Judecătoria Orhei la 6 mai 2022, care a confirmat corectitudinea calificării juridice și a evaluării materialului probator. Curtea de Apel din Chișinău a ajuns la aceeași concluzie la 4 octombrie 2022.
78. Aceste constatări judiciare confirmă faptul că circumstanțele de fapt ale cauzei au fost în cele din urmă stabilite și că persoana responsabilă a fost identificată. În același timp, Completul reiterează că eficacitatea procedurii a fost afectată de faptul că făptuitorului nu i s-a putut aplica nicio sancțiune din cauza expirării termenului de prescripție, o consecință direct legată de modul în care s-a desfășurat procedura în etapa inițială.
79. Completul observă, de asemenea, că la 18 noiembrie 2021, A a depus o plângere la CSP, susținând, *inter alia*, că subiectul nu și-a îndeplinit în mod corespunzător atribuțiile și a permis ca procedura contravențională să devină prescrisă. Ea și-a exprimat, de asemenea, dezacordul cu privire la calificarea faptelor și s-a plâns că procedura a durat nejustificat de mult.
80. La 16 decembrie 2021, inspectorul L din cadrul Inspecției Procurorilor a dispus încetarea procedurii disciplinare împotriva subiectului. A a contestat această decizie, dar la 25 martie 2022, Colegiul de disciplină și etică a CSP a confirmat decizia și a respins contestația. Completul constată că nici Inspecția Procurorilor, nici Colegiul de disciplină și etică nu s-au expus asupra omisiunii subiectului de a examina cauza contravențională în termenul de prescripție legal, analiza lor limitându-se la legalitatea refuzului subiectului de a începe urmărirea penală.
81. Întrucât acest caz are tangență cu drepturile pe care statul are obligația să le protejeze în temeiul articolului 3 din CEDO, Completul are obligația de a examina aspectele legate de această chestiune. Completul constată că, potrivit jurisprudenței CtEDO, statele sunt obligate să se asigure că sistemele lor juridice oferă o protecție efectivă împotriva actelor de rele tratamente, inclusiv cele comise de persoane private și că această protecție trebuie să poată conduce, în cazurile corespunzătoare, la identificarea și pedepsirea celor responsabili (*M.C. v. Bulgaria*⁷, alin. 149).
82. CtEDO a statuat, de asemenea, că eficacitatea unei astfel de protecții poate fi subminată în cazurile în care procedurile legale încetează ca urmare a expirării termenelor de prescripție imputabile inactivității autorităților (*Beganović v. Croația*⁸, alin. 85). Aceste principii subliniază importanța diligenței din partea organelor procuraturii în gestionarea cazurilor care implică acuzații de violență.

---

⁷ <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-61521>

⁸ <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-93258>

83. Relevanța principiilor menționate mai sus constă în stabilirea standardelor de diligență așteptate din partea procurorilor. În situația de față, Completul consideră că circumstanțele stabilite generează temeri cu privire la diligența exercitată în desfășurarea procedurii contravenționale.
84. Completul observă că, potrivit jurisprudenței CtEDO, „obligația statului de a-i aduce în fața justiției pe autorii actelor contrare Articolului 3 din Convenție servește în principal pentru a se asigura că actele de rele tratamente nu rămân ignorate de autoritățile competente și pentru a oferi o protecție eficientă împotriva actelor de rele tratamente.” (*Beganović v. Croația*, alin. 79).
85. Conduita subiectului în gestionarea procedurii contravenționale demonstrează că acesta nu a avut intenția să ignore acțiunile violente ale lui B îndreptate împotriva lui A, iar victimei i s-a acordat o anumită protecție, chiar dacă imperfectă. În acest sens, Completul constată că A a cerut ulterior despăgubiri civile și, prin hotărârea din 30 octombrie 2024, Judecătoria Orhei i-a acordat despăgubiri pentru prejudicii materiale și morale, precum și cheltuieli de asistență juridică, în valoare totală de 15.500 MDL. Deși aceste despăgubiri nu substituie aplicarea unei sancțiuni contravenționale, ele constituie o formă de remedii pusă la dispoziția victimei în cadrul sistemului juridic național.
86. În cadrul audierii, subiectul a susținut că a acționat cu diligență și a explicat întârzierea examinării cauzei contravenționale prin existența unor dificultăți obiective, inclusiv necesitatea asigurării serviciilor de traducere din cauza cunoștințelor limitate de limba română ale lui B. El a mai susținut că stabilirea vinovăției lui B, chiar și în absența unei sancțiuni, este relevantă pentru victimă, inclusiv în contextul procesului civil ulterior.
87. Completul ia act de faptul că unele întârzieri în acest caz au fost determinate de constrângeri instituționale care nu țin de voința subiectului. Acestea includ întârzierea cu care instanța a pronunțat încheierea pe marginea ordonanței de neîncepere a urmăririi penale în temeiul art. 173 din Codul penal, temerea subiectului legată de o eventuală situație de dublă incriminare generată de întârzierea judiciară menționată, precum și existența unui cadru legal care nu a lăsat subiectului suficient timp pentru a încheia procedura contravențională înainte de expirarea termenului de prescripție. De asemenea, nu poate să nu observe că în acest caz și instanța era responsabilă pentru protejarea drepturilor victimei în sensul art. 3 din CEDO, iar examinarea întârziată a contestației depuse împotriva ordonanței subiectului s-a constituit într-un factor care a contribuit la imposibilitatea subiectului de a soluționa cauza contravențională înainte de expirarea termenului de prescripție.
88. În concluzie, având în vedere toți acești factori, Completul constată că subiectul nu a acționat în mod arbitrar și nu a emis acte arbitrare în sensul Legii nr. 252/2023 și al jurisprudenței ulterioare. Completul ia în calcul faptul că situația conflictuală a fost examinată în fond, constatările de fapt au fost confirmate de instanțe, iar materialele disponibile nu dezvăluie elemente care să indice o întârziere intenționată sau acțiuni arbitrare.

89. Acest rezultat distinge cazul vizat de jurisprudența citată mai sus, în care CtEDO a constatat că eșecul autorităților naționale de a efectua o anchetă eficientă cu privire la presupusele rele tratamente comise de persoane private a constituit o încălcare a Articolului 3 al CEDO. De exemplu, în cauza *M.C. v. Bulgaria*, citată mai sus, autoritățile naționale au refuzat să pornească urmărirea penală cu privire la presupusele acțiuni de natură sexuală, în ciuda plângerii victimei și a apelurilor repetate depuse de aceasta, precum și a unor probe limitate colectate la etapa prealabilă. În consecință, CtEDO a constatat că ancheta în cazul reclamantei și, în special, abordarea adoptată de anchetator și de procurori în acest caz nu au întrunit cerințele inerente obligațiilor pozitive ale statelor. În cazul *Beganović v. Croația*, instanțele naționale au încetat procesul împotriva autorilor unei agresiuni fizice, pe motiv că urmărirea penală a infracțiunilor de care erau acuzați aceștia a devenit prescrisă și în consecință vinovăția sau nevinovăția acestora nu a fost niciodată stabilită. Victima a pornit o acțiune civilă împotriva agresorilor, dar instanța a decis să suspende procedura până la soluționarea cauzei penale. La momentul pronunțării hotărârii CtEDO în 2009, procedura civilă menționată era încă pendinte în fața instanței naționale, la mai mult de 7 ani de la pornirea acesteia. Prin urmare, cauza în care a fost implicat subiectul este diferită. Procedura contravențională a fost soluționată de subiect în ciuda prescripției (deși prea târziu pentru aplicarea unei sancțiuni făptuitorului), iar victima a putut, în temeiul acesteia, să obțină despăgubiri civile.
90. Completul trebuie, de asemenea, să analizeze dacă acțiunile subiectului constituie o „încălcare gravă” a Codului de etică al procurorilor, în sensul art. 11 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 252/2023. Completul consideră că neasigurarea examinării cauzei contravenționale X în termenul de prescripție legal reflectă o lipsă de diligență în gestionarea cauzei în etapa relevantă. Această omisiune a avut o consecință procedurală tangibilă, și anume imposibilitatea aplicării unei sancțiuni contravenționale lui B, în ciuda stabilirii vinovăției acestuia. Prin urmare, Completul consideră că conduita subiectului în gestionarea cauzei contravenționale X generează o problemă de etică în lumina art. 6.5.1 și art. 6.5.2 din Codul de etică al procurorilor menționate mai sus. În cele din urmă, după ce a analizat în ansamblu eforturile depuse de către subiect pentru a avansa soluționarea cauzei, Completul a concluzionat că, deși există temeri evidente cu privire la gravitatea încălcării Codului de etică al procurorilor, aceste încălcări nu au atins nivelul de „gravitate” în sensul Legii nr. 252/2023.
91. Având în vedere cele de mai sus, Completul concluzionează că modul în care subiectul a gestionat procedura contravențională nu constituie comportament arbitrar contrar CEDO, așa cum prevede art. 11 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 252/2023. Completul de asemenea constată că deși acțiunile subiectului ridică probleme etice în privința conduitei sale profesionale, acestea nu ating pragul unei încălcări „grave” a regulilor de etică și conduită profesională în sensul Legii nr. 252/2023.
92. În consecință, în ceea ce privește Aspectul 1 în ansamblu, Completul constată că subiectul corespunde criteriului de integritate etică.

Aspectul 2. Instrumentarea cauzei penale în care inculpatul a fost condamnat în condițiile unui acord de recunoaștere a vinovăției, dar nu a fost cerută aplicarea confiscării extinse

93. Începând cu data de 26 martie 2024, subiectul a condus urmărirea penală într-o cauză penală privind fapte de corupție săvârșite de mai multe persoane.
94. La 8 octombrie 2024, subiectul a încheiat un acord de recunoaștere a vinovăției cu inculpatul D („D”). În conformitate cu acest acord, D a recunoscut trei fapte distincte de corupere pasivă (art. 324 din Codul penal), săvârșite în perioada aprilie-mai 2022. Acesta din urmă a fost condamnat de Judecătoria Chișinău, pe 27 ianuarie 2025, la închisoare și amendă, cu privarea dreptului de a ocupa funcții publice pe o perioadă de zece ani. Instanța a dispus, de asemenea, confiscarea specială a corpurilor delictive, și anume a mijloacelor bănești în diferite valute, depistate și ridicate de la domiciliul lui D.
95. Infracțiunile pentru care D a fost condamnat cad sub incidența art. 106¹ din Codul penal, care reglementează confiscarea extinsă. Cu toate acestea, la întocmirea acordului de recunoaștere a vinovăției, subiectul nu a cerut aplicarea confiscării extinse în privința lui D.
96. CSP a fost informat cu privire la acțiunile subiectului de către F, care avea statut de învinuit în cadrul aceleiași cauze penale, acestuia fiindu-i incriminată coruperea activă în unul din episoadele recunoscute de D. Petiționarul F a atras atenția CSP asupra a două aspecte: (1) clasificarea juridică pretins eronată de către subiect a acțiunilor lui D și (2) lipsa acțiunilor subiectului pentru aplicarea dispozițiilor articolelor 106 și 106¹ din Codul penal referitoare la confiscare. F a subliniat în mod specific în plângerea sa adresată CSP că subiectul nu a cerut confiscarea extinsă în cauza care îl viza pe D.
97. În conformitate cu cerințele legale, CSP a transmis plângerea depusă de F către Inspekția Procurorilor. La 31 iulie 2025, inspectorul I din cadrul Inspekției Procurorilor a hotărât să înceteze procedura disciplinară împotriva subiectului. Cu toate acestea, la 12 decembrie 2025, Consiliul de disciplină și etică a dispus ca procedura disciplinară să fie întoarsă Inspekției Procurorilor pentru o verificare suplimentară a alegațiilor privind omisiunea subiectului de a cere aplicarea confiscării extinse în cauza penală menționată. După reexaminarea cazului, la 26 februarie 2026, inspectorul T din cadrul Inspekției Procurorilor a ajuns la o concluzie similară cu cea din 31 iulie 2025 și a decis să încheie procedura disciplinară în privința subiectului.
98. În timpul primei runde de întrebări (R1-Q20), subiectul a prezentat două argumente pentru a justifica omisiunea sa de a cere aplicarea confiscării extinse în cazul D. În primul rând, conform explicațiilor subiectului, „aplicarea mecanismului de confiscare extinsă eventual putea avea loc atunci când se stabilea că bunurile au o legătură nemijlocită cu infracțiunea pentru care persoana a fost condamnată” și „[Codul penal în vigoare la momentul săvârșirii infracțiunilor discutate] obligă instanța de judecată ca, la aplicarea oricărei forme de confiscare extinse, să stabilească în mod incontestabil că bunurile ce urmează a fi confiscate au o proveniență infracțională, iar cu alte cuvinte, persoana trebuie să fie condamnată pentru o infracțiune, iar obiectul/bunul care urmează a fi confiscat trebuie să constituie fie obiect al infracțiunii, fie un corp delict.”

99. Completul își exprimă temerea că interpretarea art. 106¹ din Codul penal prezentată de subiect este incorectă. Alin. (2) al art. 106¹ din Codul penal, în vigoare la momentul respectiv, prevede că confiscarea extinsă se dispune în cazul în care (a) valoarea bunurilor dobândite de persoana condamnată în perioada de referință relevantă depășește în mod substanțial veniturile obținute în mod legal de către acea persoană și (b) instanța constată, pe baza probelor, că aceste bunuri provin din activități infracționale de natura celor prevăzute la alin. (1).
100. Completul consideră că, în baza materialelor acumulate în dosarul cauzei la etapa de anchetă, existau suficiente elemente de fapt nu doar pentru a permite, ci pentru a impune o evaluare concretă a aplicabilității confiscării extinse și, după caz, formularea unei cereri corespunzătoare către instanță. În special, raportul de analiză operațională întocmit de CNA la 24 martie 2022 conține o analiză longitudinală a veniturilor, cheltuielilor și bunurilor familiei lui D pentru o perioadă de 12 ani. Conform acestui raport, cheltuielile familiei au depășit veniturile acesteia în anii 2014–2018, 2020 și 2021, rezultând un deficit cumulativ de peste 600.000 MDL. În plus, în perioada 2018–2021, familia lui D a achiziționat mai multe bunuri imobile și mobile.
101. Deși un astfel de material analitic nu determină, în sine, rezultatul procedurilor judiciare, acesta constituie o bază probatorie suficient de concretă pentru a declanșa obligația procurorului de a recurge la mecanismul confiscării extinse, inclusiv prin evaluarea îndeplinirii condițiilor legale și, în caz afirmativ, prin sesizarea instanței. Discrepanța aparentă dintre veniturile legale și bunurile dobândite, coroborată cu suprapunerea temporală dintre acumularea de avere și exercitarea de către D a aceleiași funcții publice utilizate pentru comiterea infracțiunilor de corupție, a putut sta la baza unei cereri motivate a procurorului, care urma să fie ulterior supusă verificării de către instanță.
102. Contrar poziției subiectului, cadrul juridic aplicabil nu impunea procurorului, în etapa redactării acordului de recunoaștere a vinovăției sau a formulării cererilor către instanță, să stabilească dincolo de orice îndoială rezonabilă că fiecare bun supus confiscării extinse avea o legătură directă cu infracțiunea pentru care inculpatul a fost condamnat. Mai degrabă, procurorul era obligat să evalueze dacă probele disponibile dezvăluiau elemente capabile să îndeplinească condițiile cumulative prevăzute la art. 106¹ alin. (2) din Codul penal și, în cazul în care astfel de elemente erau prezente, să formuleze o cerere motivată care să permită instanței să efectueze o determinare finală. Evaluarea finală a îndeplinirii pragului legal revine instanței, nu procurorului.
103. Completul constată că înțelegerea confiscării de către subiect pare să confunde regimurile juridice ale confiscării speciale și confiscării extinse. Cerința ca bunurile să constituie obiect al infracțiunii, *corp delict*, sau să aibă orice altă legătură directă cu infracțiunea de care este acuzat inculpatul se referă la art. 106 din Codul penal (confiscarea specială), care a fost într-adevăr aplicată în cazul de față în privința mijloacelor bănești depistate în timpul percheziției la domiciliul lui D. Cu toate acestea, aplicarea confiscării speciale nu exclude examinarea separată a confiscării extinse, care funcționează pe o bază probatorie și juridică diferită.

104. Subiectul a susținut, de asemenea, că confiscarea extinsă nu putea fi aplicată deoarece bunurile în cauză fuseseră dobândite, în cea mai mare parte, înainte de 25 februarie 2014, data introducerii acestei instituții în legislația națională.
105. Completul de judecată constată că acest argument nu este susținut de materialele din dosar. Raportul de analiză operațională al CNA identifică mai multe bunuri dobândite de familia lui D după 2014, inclusiv o casă de locuit cu construcții auxiliare, două terenuri și un vehicul. Existența bunurilor dobândite în perioada de aplicare a art. 106¹ din Codul penal este suficientă pentru a declanșa o evaluare a aplicabilității confiscării extinse, indiferent dacă alte bunuri fuseseră dobândite înainte de acea dată. Subiectul nu a demonstrat că elementul temporal constituia un impediment juridic pentru a examina cel puțin aplicabilitatea măsurii.
106. Având în vedere cele de mai sus, Completul concluzionează că nu a existat niciun fel de obstacol, de fapt sau de drept, care să împiedice subiectul să evalueze aplicabilitatea confiscării extinse în cazul lui D și, după caz, să formuleze o cerere în acest sens. Materialele acumulate în dosar dezvăluiau elemente care indicau o potențială disproporție între veniturile legale și bunurile acumulate, precum și circumstanțe capabile să susțină o deducție, sub rezerva verificării judiciare, că astfel de bunuri ar putea proveni din activități infracționale relevante. În aceste condiții, Completul consideră că procurorul era obligat să recurgă la mecanismul confiscării extinse ca parte a reacției generale a procuraturii în cazuri de corupție.
107. În cadrul audierii, subiectul a explicat că acesta a fost primul acord de recunoaștere a vinovăției pe care îl negociase și că, la redactarea documentului, s-a bazat pe un model distribuit de Procuratura Generală. El a indicat, de asemenea, că proiectul acordului a fost examinat de procurorul ierarhic superior, care nu a avut obiecții, fapt reflectat în hotărârea instanței din 27 ianuarie 2025.
108. Modelul prezentat de subiectul, într-adevăr, nu conține o secțiune referitoare la confiscarea extinsă. Deși utilizarea modelelor instituționale și existența verificării ierarhice sunt elemente contextuale relevante, acestea nu îl scutesc pe procuror de obligația de a aplica legea în întregime. În același timp, aceste elemente indică faptul că omisiunea a avut loc într-un cadru operațional mai larg, în care problema nu a fost identificată la etapa de control asupra urmăririi penale.
109. Subiectul a susținut, de asemenea, că, din cauza ambiguității art. 106¹ din Codul penal, procurorii și instanțele au manifestat reticență în aplicarea confiscării extinse din teama unei potențiale incompatibilități cu CEDO. În sprijinul acestei afirmații, subiectul a prezentat două hotărâri judecătorești recente (din 6 februarie 2025 și 9 februarie 2026) prin care au fost respinse cererile de confiscare extinsă.
110. Completul admite că, la momentul respectiv, aplicarea practică a art. 106¹ din Codul penal ar fi putut ridica probleme de interpretare și ar fi necesitat o aliniere atentă la standardele CEDO, inclusiv cele referitoare la previzibilitate și proporționalitate. Cu toate acestea, existența unor astfel de dificultăți nu l-a scutit pe procuror de obligația de a examina, pe

baza probelor disponibile, dacă erau îndeplinite condițiile legale pentru invocarea mecanismului. Modificarea ulterioară a art. 106¹ din Codul penal la 5 august 2022 confirmă intenția legiuitorului de a clarifica domeniul de aplicare al acestui instrument.

111. Când a fost întrebat în cadrul audierii dacă absența unei cereri de confiscare extinsă ar fi putut reflecta o strategie deliberată a procuraturii, menită să asigure condamnarea și confiscarea specială, subiectul a negat acest lucru și a declarat că nu i-a trecut prin minte să ia în considerare aplicarea confiscării extinse. El a indicat, de asemenea, că atenția sa s-a concentrat asupra mecanismului relativ nou al acordului de recunoaștere a vinovăției.
112. În evaluarea acestor elemente, Completul constată că conduita subiectului relevă deficiențe în interpretarea și aplicarea cadrului juridic relevant, precum și în evaluarea exhaustivă a măsurilor de urmărire penală disponibile. Confiscarea extinsă constituie un instrument important în abordarea obiectelor infracțiunilor de corupție și necesită o analiză activă în cazul în care circumstanțele de fapt indică potențiala sa aplicabilitate. Cu toate acestea, Completul ia în considerare și faptul că omisiunea a avut loc în contextul unei experiențe practice limitate a subiectului în ceea ce privește acordurile de recunoaștere a vinovăției, într-un mediu de lucru care se bazează aparent pe modele standardizate și în absența unei intervenții corective la nivel de control ierarhic. Prin urmare, Completul consideră că conduita subiectului în gestionarea acordului de recunoaștere a vinovăției în cauza penală analizată ridică o problemă de etică în lumina art. 6.5.1 și art. 6.5.2 din Codul de etică al procurorilor menționat mai sus.
113. Având în vedere cele de mai sus, Completul concluzionează că, deși omisiunea subiectului de a evalua și, după caz, de a solicita aplicarea confiscării extinse în cazul lui D ridică îngrijorări justificate cu privire la judecata și conduita profesională a subiectului, aceasta nu atinge, în circumstanțele specifice ale cazului, pragul unei încălcări etice grave în sensul art. 11 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 252/2023. În consecință, Completul constată că, în ceea ce privește Aspectul 2, subiectul corespunde criteriului de integritate etică.

VI. Concluzia

114. Pe baza informațiilor obținute și a celor prezentate de către subiect, Completul propune ca Stanislav ODAJIU să promoveze evaluarea externă desfășurată conform criteriilor prevăzute la art. 11 din Legea nr. 252/2023.

VII. Acțiuni ulterioare și publicare

115. Conform art. 17 alin. (5) din Legea nr. 252/2023, acest raport de evaluare va fi transmis prin e-mail subiectului și CSP în termen de trei zile de la aprobarea sa, iar în aceeași zi Comisia va publica pe pagina sa web oficială informația privind rezultatul evaluării.
116. În baza art. 17 alin. (6) din Legea nr. 252/2023, Comisia va transmite CSP, în termen de trei zile de la aprobarea raportului de evaluare, o copie pe suport de hârtie a raportului de evaluare, împreună cu o copie electronică a dosarului de evaluare al subiectului.

117. În conformitate cu art. 17 alin. (8) din Legea nr. 252/2023, raportul de evaluare va fi publicat integral pe pagina web oficială a Comisiei, cu măsurile corespunzătoare pentru protejarea vieții private a subiectului și ale altor persoane, în termen de trei zile de la expirarea termenului pentru contestarea deciziei CSP (în temeiul art. 18 alin. (3) lit. a) și c) din Legea nr. 252/2023) sau de la data emiterii deciziei Curții Supreme de Justiție (în temeiul art. 19 alin. (5) pct. 1) și 2) lit. c) din Legea nr. 252/2023).
118. În temeiul art. 17 alin. (2) din Legea nr. 252/2023, acest raport de evaluare a fost aprobat în unanimitate de către completul de evaluare la data de 30 aprilie 2026 și semnat de membrul Completului desemnat de către Președintele Comisiei de Evaluare a Procurorilor în conformitate cu art. 29 alin. (6) din Regulamentul Comisiei.
119. Întocmit în limbile engleză și română.

Semnătura:

Nadejda HRIPTIEVSCHI,
membrul Completului desemnat prin email, pe 29 aprilie 2026, de către președintele Comisiei de evaluare a procurorilor, să semneze raportul de evaluare, în conformitate cu art. 29 alin. (6) din Regulamentul Comisiei